

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Escape Center BVBA

Strona przeciwna: Belgische Staat

Sentencja

Artykuł 98 ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z pkt 14 załącznika III do tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

świadczenie usług polegających na przyznawaniu prawa do korzystania z obiektów sportowych należących do siłowni i na udzielaniu indywidualnego lub grupowego wsparcia może podlegać obniżonej stawce podatku od wartości dodanej, gdy wsparcie to jest związane z korzystaniem z owych obiektów i jest ono niezbędne do uprawiania sportu i wychowania fizycznego lub gdy wsparcie to ma charakter dodatkowy w stosunku do prawa do korzystania z owych obiektów lub w stosunku do ich rzeczywistego wykorzystywania.

(¹) Dz.U. C 338 z 23.8.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 10 bis de Sevilla – Hiszpania) – Vicente/Delia

(Sprawa C-335/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe praktyki handlowe stosowane wobec konsumentów – Zasada skuteczności – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Postępowanie uproszczone o zapłatę wynagrodzenia adwokata – Ewentualny nieuczciwy charakter warunków zawartych w umowie o wynagrodzenie – Uregulowanie krajowe nieprzewidujące możliwości kontroli sądowej – Artykuł 4 ust. 2 – Zakres wyjątku – Dyrektywa 2005/29/WE – Artykuł 7 – Praktyka handlowa wprowadzająca w błąd – Umowa zawarta między adwokatem a klientem zawierająca zakaz cofnięcia przez klienta powództwa bez wiedzy lub wbrew zaleceniom adwokata pod rygorem kary finansowej]

(2022/C 424/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 10 bis de Sevilla

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vicente

Strona pozwana: Delia

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r., w świetle zasady skuteczności i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu dotyczącemu postępowania uproszczonego w sprawie zapłaty wynagrodzenia adwokata, zgodnie z którym rozstrzygnięcie w sprawie wniosku złożonego przeciwko klientowi będącemu konsumentem wydaje organ niebędący sądem, a udział sądu jest przewidziany dopiero na etapie ewentualnego odwołania od tego rozstrzygnięcia, przy czym sąd, przed którym ta sprawa się toczy, nie może badać, w razie potrzeby z urzędu, czy warunki zawarte w umowie stanowiącej podstawę żądanego wynagrodzenia są nieuczciwe, ani dopuścić przedstawienia przez strony dowodów innych niż dowody z dokumentów, które zostały już przedstawione przed organem pozasądowym.

- 2) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, zmienionej dyrektywą 2011/83,

należy interpretować w ten sposób, że:

zakres wyjątku przewidzianego w tym przepisie nie obejmuje warunku umowy zawartej między adwokatem a klientem, zgodnie z którym klient zobowiązuje się stosować do instrukcji tego adwokata, nie działać bez jego wiedzy lub wbrew jego opinii oraz samemu nie cofać pozwu w sprawie, której prowadzenie powierzył temu adwokatowi, pod groźbą kary finansowej.

- 3) Dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady

należy interpretować w ten sposób, że:

umieszczenie w umowie zawartej między adwokatem a klientem warunku, zgodnie z którym ten ostatni zostanie obciążony karą finansową, jeżeli sam cofnie pozew w sprawie, której prowadzenie powierzył rzeczonemu adwokatowi, przy czym warunek ten odsyła do tabeli opłat izby zawodowej i nie było o nim mowy w ofercie handlowej ani w informacjach poprzedzających zawarcie umowy, należy uznać za praktykę handlową „wprowadzającą w błąd” w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy, o ile powoduje to lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął, czego ustalenie jest zadaniem sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 382 z 20.9.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht – Niemcy) – SI i. in./Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-497/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Podstawy niedopuszczalności – Artykuł 2 lit. q) – Pojęcie „kolejnego wniosku” – Artykuł 33 ust. 2 lit. d) – Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego ze względu na oddalenie wcześniejszego wniosku, złożonego przez zainteresowanego w Królestwie Danii – Ostateczna decyzja wydana przez Królestwo Danii]

(2022/C 424/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht